

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně: **ZELENÝ SPORT s.r.o.**, IČO: 60914858
sídlem Slatina 116, Slatina
zastoupená advokátem MUDr. Mgr. Ivanem Langerem
sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí předsedy vlády ČR pověřeného řízením Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 28. 3. 2017, čj. MPO 31973/16/10200/01000

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy vlády ČR pověřeného řízením Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen jako „předseda vlády“) ze dne 28. 3. 2017, čj. MPO 31973/16/10200/01000 (dále jen

jako „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu, tj. žalovaného, ze dne 15. 11. 2016, čj. MPO 31973/2016 (dále jen jako „prvostupňové rozhodnutí“), jímž nebylo žalobkyni dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 228/2005 Sb., o kontrole obchodu s výrobky, jejichž držení se v České republice omezuje z bezpečnostních důvodů, a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon č. 228/2005 Sb.“), uděleno povolení k dovozu zbraní z republiky Srbsko (dále jen jako „povolení“), neboť to vyžadují bezpečnostní zájmy České republiky.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v prvním žalobním bodu uvedla, že je zcela irelevantní závěrečné shrnutí předsedy vlády, že pan R. st. je i v současnosti exponovanou osobou v rámci žalobkyně a že trestní stíhání přímo souvisí s činnostmi žalobkyně, ke kterým by ji opravňovalo vydané povolení. Spisová dokumentace neobsahuje jediný důkaz o tom, že pan R. st. je exponovanou osobou v rámci žalobkyně a konstatování o trestních řízeních lze označit za spekulativní, jelikož část výbušnin uskladněných v areálu byla předmětem projednávání pro zmíněné trestné činy, avšak věc byla následně postoupena Obvodnímu báňskému úřadu pro území krajů Královéhradeckého a Pardubického (dále jen jako „Obvodní báňský úřad“) k řízení o správním deliktu, obdobně jako druhá část uskladněného materiálu, a zbylá část je skrze Policii ČR vracena žalobkyni, jelikož jej může legálně držet. Věc obviněného byla postoupena usnesením Okresního soudu v Ústí nad Orlicí Obvodnímu báňskému úřadu, neboť soud dospěl k závěru, že v dané věci absentuje povinný znak trestného činu, a to úmysl. Druhé trestní stíhání bylo pravomocně zastaveno, jelikož bylo zjištěno, že skutek není trestným činem, jelikož od počátku nebyl kryt úmyslem obviněného. O tom všem byl žalovaný vyrozuměn ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, avšak s danou skutečností se předseda vlády nijak nevypořádal a pouze slepě převzal argumentaci žalovaného, resp. Ministerstva vnitra. Nyní lze jen stěží argumentovat „špatným jménem“ pana R. st., tyto argumenty navíc nemohou obstát ani vzhledem k presumpci nevinu dle čl. 40 odst. 2 Listiny. O tom, že žalobkyně nemůže ohrožovat bezpečnostní zájmy ČR, svědčí i to, že mezi ní a Ministerstvem obrany došlo k uzavření kupních smluv mj. na prodej munice a střeliva. Žalovaný ani předseda vlády navíc nevyvrátili námitky žalobkyně, že uplatnění námítky podjatosti panem R. st. v řízení vedeném s jeho osobou nijak nesouvisí se správním řízením vedeným žalovaným. Tímto zcela jistě nemůže být prokázána exponovanost dané fyzické osoby ve společnostech sídlících ve Slatině, když nikdo jiný nebyl k podání takové námítky oprávněn.
3. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný postupoval ve vedeném řízení v rozporu se základními zásadami správního řízení, porušil zásadu nestranného a objektivního postupu a z něj plynoucího rovného přístupu k jednotlivým případům, což souvisí se zásadou legitimního očekávání, zásadou materiální pravdy a zásadou rovnosti či zákazu diskriminace. Postup správního orgánu musí naplňovat požadavek předvídatelnosti, tj. správní praxe správního orgánu musí vykazovat maximální možnou míru stability. Žalobkyně má za to, že jsou cíleně likvidovány pouze společnosti, ve kterých figuruje pan R. st., a u ostatních zbrojařů je zcela ignorováno, že byli obviněni, případně jsou trestně stíháni podnikající fyzické osoby, statutární orgány nebo zaměstnanci ze zvlášť závažných zločinů. S věcnou argumentací, že žalovaný i Ministerstvo vnitra „měří dvojím metrem“, se předseda vlády v rozporu s § 68 správního řádu nevypořádal.

4. V třetím žalobním bodu žalobkyně podotkla, že pan R. st. byl a je držitelem dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby, vydaného NBÚ, nemůže tak obstát tvrzení žalovaného i předsedy vlády, neboť z obsahu spisu neplyne jediná relevantní skutečnost zpravodajského nebo operativního charakteru, která by opravňovala žalovaného nebo předsedu vlády bránit žalobkyni v legálním podnikání. Pokud je tak činěno, je porušována Listina. Žalobkyně nevidí relevantní důvod, proč by nemohla dále podnikat, pokud ani jedna z tvrzených skutečností netrvá.
5. Dále žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je vydáno v rozporu se správním řádem, jelikož předseda vlády se vůbec nevypořádal s argumentem, že z rozhodnutí neplyne, jak zákon porušují jednatele daných právnických osob, Z. R. a M. R. ml., přičemž tito naplňují předpoklady pro výkon citlivé činnosti dle zákona č. 412/2005 Sb., jak požadoval žalovaný.
6. V pátém žalobním bodu žalobkyně označila jako irelevantní závěr, že změna užívání stavby spíše svědčí k tíži žalobkyně, neboť v předchozí době byly zbraně skladovány v rozporu s předpisy. Toto konstatování je v rozporu s právem, jelikož právní řád zná povolení změny užívání stavby dodatečně po zjištění stavebního úřadu, že je objekt užíván v rozporu s kolaudací, přičemž tento změnu povolil, a žalobkyně byla povinna opatřit řadu souhlasných stanovisek, včetně toho od Hasičského záchranného sboru, jen stěží tak lze tvrdit, že je i nadále ohrožen veřejný pořádek, bezpečnost a ochrana obyvatelstva. Ministerstvo vnitra navíc v období od února 2015 do dubna 2016 vydávalo souhlasná stanoviska, příp. s podmínkou „skladování mimo areál Slatina“, možné narušení bezpečnostních zájmů ČR tak v daném období Ministerstvo vnitra i žalovaný ignorovali a dané skutečnosti jim nevadily. Skladování v rozporu se zákonem je rovněž zcestné, jelikož žalobkyně doložila celou řadu kontrol provedených Policií ČR, kdy zásadní pochybení nebylo zjištěno. Společnost MULTIAGRO v.o.s. Slatina nikdy neobchodovala s vojenským materiálem. Zákon nezná, aby na podkladě jedné kontroly bylo až do smrti jednatelů právnických osob nebo jejich zániku bráněno v jejich podnikání v důsledku při ní zjištěných nedostatků. Předseda vlády se se všemi výše uvedenými argumenty žalobkyně nevypořádal a napadené rozhodnutí rovněž neobsahuje úvahu o doložených protokolech o následných kontrolách, které byly bez zjištěných nedostatků. Prvostupňové ani napadené rozhodnutí tak nemá základní náležitosti rozhodnutí ve smyslu správního řádu.
7. Závěrem se žalobkyně domáhala soudního přezkumu a zrušení závazného stanoviska dotčeného orgánu ze dne 21. 7. 2016, čj. MV-98754-3/OBP-2016, jelikož takový postup Ministerstva vnitra, tedy vydání nesouhlasného stanoviska, byl nezákonný.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž ve vyjádření uvedl tytéž argumenty jako v napadeném rozhodnutí. K žalobě pouze doplnil, že uzavření kupních smluv s Ministerstvem obrany je irelevantní, neboť daný obchod je realizován ve vnitrostátním režimu, na projednávanou věc se vztahuje jiná právní úprava, jelikož jde o dovoz zbraní ze Srbska. Co se týče doručených listin, tedy usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, a usnesení Vrchního soudu v Praze, nedošlo jejich předložením k podstatné změně okolností, které by zaručovaly, že by udělením povolení nebyly ohroženy bezpečnostní zájmy ČR, kdy byla a i nadále jsou s žalobkyní vedena další trestní stíhání a řízení o správních deliktech dle zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních. Stejný názor zastává i Ministerstvo vnitra, které trvá na svých předchozích vyjádřeních.

Další listiny, které žalobkyně v rámci soudního řízení předložila, nebyly žalovanému v době rozhodování známy, neboť byly vydány až po doručení rozhodnutí o rozkladu. Pokud došlo v mezidobí k novým skutečnostem, nic nebrání žalobkyni, aby požádala o udělení povolení znovu.

9. K návrhu na zrušení závazného stanoviska žalovaný uvedl, že se žalobkyně jeho zrušení domáhá mylně, jelikož žádné závazné stanovisko Ministerstva vnitra vydáno nebylo, daný dokument je vyjádřením dotčeného orgánu, které je podkladem rozhodnutí správního orgánu dle § 136 odst. 1 písm. b) správního řádu.
10. Dále žalovaný požádal o přiznání náhrady nákladů řízení, a to režijního paušálu za jeden úkon, pokud nebude nařízeno jednání.

IV. Původní řízení před Městským soudem

11. Rozsudkem ze dne 15. 9. 2020, č. j. 8 A 96/2017-85, Městský soud v Praze zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že soud shledal napadené rozhodnutí neprozkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Konkrétně soud shledal, že se předseda vlády řádně nevypořádal s námitkou žalobkyně, podle které není shodně postupováno v obdobných případech jiných trestně stíhaných zbrojařů, tj. s námitkou odklonu od správní praxe. Zbýlé námitky žalobkyně neshledal soud důvodnými.

V. Řízení před Nejvyšším správním soudem

12. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2021, č. j. 2 As 358/2020-38, byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, č. j. 8 A 96/2017-85, a věc byla zdejšímu soudu vrácena k dalšímu řízení. V uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěrem městského soudu o dílčí nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, když měl za to, že „[S]právní orgány dostatečně odlišily posuzovanou věc od žalobkyni zmiňovaných případů dvou jiných společností, které podnikají ve stejné oblasti a které měly být rovněž trestně stíhány, resp. měly být stíhány i osoby spojené s těmito společnostmi. Správní orgány zřetelně vysvětlily, že trestní stíhání bývalého jednatele žalobkyně nebylo hlavním důvodem pro neudělení povolení. Samotné trestní stíhání by bez přítomnosti dalších okolností významných pro bezpečnostní zájmy České republiky zřejmě ani nevedlo k závěru o neudělení povolení. Žalobkyně přitom v rozkladu poukazovala právě na trestní stíhání dvou jí zmiňovaných společností; z rozkladu ovšem nevyplývá, že by se tyto společnosti měly dopustit srovnatelných pochybení při nakládání s vojenským materiálem“.
13. „[S]právní orgány zřetelně vysvětlily, že trestní stíhání bývalého jednatele žalobkyně nebylo hlavním důvodem pro neudělení povolení. Samotné trestní stíhání by bez přítomnosti dalších okolností významných pro bezpečnostní zájmy České republiky zřejmě ani nevedlo k závěru o neudělení povolení. Žalobkyně přitom v rozkladu poukazovala právě na trestní stíhání dvou jí zmiňovaných společností; z rozkladu ovšem nevyplývá, že by se tyto společnosti měly dopustit srovnatelných pochybení při nakládání s vojenským materiálem“.
14. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „[D]ůvodem pro neudělení povolení žalobkyni bylo především množství závažných nedostatků v souvislosti s nakládáním se zbraněmi, municí a výbušninami. Stěžovatel spatřoval odlišnost právě v řadě pochybení v evidenci zbraní a munice, zabezpečení objektů, v nichž byl materiál skladován, a v dalších nesrovnalostech v činnosti

žalobkyně. Přestože v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl, že odlišnost spočívá právě v této okolnosti, z odůvodnění jasně vyplývá, že samo trestní stíhání dřívějšího jednatele žalobkyně nedostačuje k neudělení povolení. V napadeném rozhodnutí detailně popsaná pochybení proto logicky představují další zásadní skutečnosti, které ve svém souhrnu tvoří ucelený řetězec důvodů vedoucích k nevyhovění žádosti žalobkyně a které její případ odlišují od ostatních. Stěžovatel dle Nejvyššího správního soudu plně vyhověl požadavku, aby rozhodnutí odpovídalo okolnostem posuzovaného případu. Nedopustil se tedy neodůvodněného odklonu od rozhodovací praxe“.

15. Nejvyšší správní soud uzavřel „[M]ěstský soud proto pochybil, posoudil-li tvrzení o „diametrálních odlišnostech“ srovnávaných případů zcela izolovaně, ačkoliv tak měl učinit naopak v kontextu celého odůvodnění.“

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce výslovně souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný nevyjádřil s takovým postupem nesouhlas.
18. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 1 odst. 3 zákona č. 228/2005 Sb. stanovené výrobky mohou být přepravovány a dováženy jen na základě povolení Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen "povolení"). Vývoz výrobků určených přímo použitelným předpisem Evropské unie upravujícím oblast obchodování se střelnými zbraněmi a střelivem (dále jen „určené výrobky“) lze provádět jen na základě vývozního povolení (dále jen „povolení k vývozu“). Povolení a povolení k vývozu vydává Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „ministerstvo“).
 - Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 228/2005 Sb. povolení ministerstvo neudělí, jestliže to vyžadují mezinárodní závazky České republiky nebo její zahraničně politické nebo bezpečnostní zájmy.
19. Soud o podané žalobě uvažil následovně.
20. Vzhledem k závěrům, které učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2021, č. j. 2 As 358/2020-38, a kterými je zdejší soud v projednávaném případě vázán, neshledal soud důvodnou námitku, jejíž těžiště spočívalo v tvrzení žalobkyně o odklonu od správní praxe. K výše uvedené námitce soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ze kterého vyplývá, že přestože v napadeném rozhodnutí není výslovně uvedeno, že odlišnost od ostatních případů spočívala především v množství závažných nedostatků v souvislosti s nakládáním se zbraněmi, municemi a výbušninami, z odůvodnění jasně vyplývá, že samo trestní stíhání dřívějšího jednatele žalobkyně nedostačuje k neudělení povolení. V napadeném rozhodnutí detailně popsaná pochybení tak představují zásadní skutečnosti, které ve svém souhrnu tvoří ucelený řetězec důvodů vedoucích k nevyhovění žádosti žalobkyně a které její případ odlišují od ostatních. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že v projednávaném případě neshledal, že by se správní orgány dopustily neodůvodněného odklonu od rozhodovací praxe.

21. Námitkám žalobkyně, že se ministr řádně nezabýval její argumentací, nemůže soud přisvědčit. Předseda vlády i žalovaný dostatečně prokázali a vysvětlili, že trestně stíhaný M. R. st. má i nadále podstatný vliv na činnost a jednání žalobkyně a zánik jeho funkce se jeví jako účelový, na čemž skutečnost, že stávající jednatele, rodinní příslušníci M. R. st. neporušují žádné zákony, nemůže nic změnit. Již to, že osoba s podstatným vlivem na žalobkyni je trestně stíhána, je důležitým faktorem při posouzení toho, zda daná společnost nemůže ohrozit bezpečnostní zájmy ČR. Až do okamžiku, kdy tyto skutečnosti přetrvávají, lze trvat na tom, že důvody pro neudělení povolení nepominuly. Jelikož v době rozhodování žalovaného i předsedy vlády dané skutečnosti byly i nadále relevantní, když k postoupení věci v případě trestního stíhání pana R. st. pro trestný čin nedovoleného ozbrojování došlo až po vydání napadeného rozhodnutí (usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí, čj. 2 T 59/2017-577, jímž se trestní věc postupuje Obvodnímu báňskému úřadu, bylo vydáno až dne 13. 4. 2017), nebylo důvodu, aby ministr prvostupňové rozhodnutí k rozkladu žalobkyně zrušil. K odkazu žalobkyně na usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 25. 1. 2017, respektive Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 3. 2017, soud uvádí, že jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2021, č. j. 2 As 358/2020-38, trestní stíhání dřívějšího jednatele žalobkyně nebylo jediným důvodem pro neudělení povolení. Hlavním důvodem pro neudělení povolení bylo množství závažných nedostatků v souvislosti s nakládáním se zbraněmi, municí a výbušninami, které jsou v napadeném rozhodnutí detailně popsány. Za uvedeného stavu věci soud odkaz na shora uvedená usnesení krajského a vrchního soudu nepovažuje za relevantní.
22. Tvrzení žalobkyně, že nemůže ohrožovat bezpečnostní zájmy ČR, když mezi ní a Ministerstvem obrany došlo k uzavření kupních smluv, považuje soud za irrelevantní. Je tomu tak proto, že proces uzavírání kupních smluv a řízení o žádosti o vydání povolení podléhají naprosto odlišné právní úpravě, když konečné rozhodnutí ve věci je závislé na posouzení zcela rozdílných otázek. Navíc na rozdíl od kupních smluv, které byly uzavírány vnitrostátně, vstupuje do řízení o udělení povolení mezinárodní prvek.
23. Rovněž skutečnost, že pan R. st. je držitelem dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby, vydaného NBÚ, neznamená, že by žalobkyně nemohla z důvodu trestního stíhání této osoby ohrozit bezpečnostní zájmy ČR, neboť, jak správně posoudili žalovaný i předseda vlády, Ministerstvo jako dotčený orgán ve smyslu § 136 odst. 1 písm. b) správního řádu je nadáno širšími kompetencemi než NBÚ a posuzuje tak danou situaci komplexněji a v rozsahu skutečností, které nemusí mít na držení dokladu o bezpečnostní způsobilosti vliv, přesto však mohou být způsobilé vyvolat důvodnou pochybnost o tom, zda žalobkyně nemůže ohrozit bezpečnostní zájmy ČR.
24. Legalizaci daného objektu vydáním rozhodnutí o změně užívání stavby v areálu Slatina rovněž nelze vnímat izolovaně, jak činí žalobkyně, ale v kontextu s ostatními zjištěnými skutečnostmi, které nasvědčovaly, že žalobkyně a její zástupci nebo osoby s ní spojené již delší dobu řádně neplnily své povinnosti vyplývající z platných zákonů, příp. je porušovaly, což jistě zakládá obavu z možného ohrožení bezpečnostních zájmů ČR. Žalovaný v tom, že rozhodnutí o změně užívání stavby bylo vydáno, spatřoval potvrzení závěru, že zbraně, munice a výbušniny byly (přínejmenším před vydáním souhlasu) skladovány v rozporu se zákonem. V tomto kontextu závěr žalovaného, že udělený souhlas jde spíše k tíži žalobkyně, ob stojí.

25. Skutečnost, že se vyjádření Ministerstva vnitra týká i společnosti MULTIAGRO, ačkoliv s vojenským materiálem neobchoduje, není relevantní, neboť žalovaný ani předseda vlády vůči této společnosti žádná rozhodnutí nesměřovali a pouze ji zmiňovali jako společnost sídlící v areálu Slatina, u níž rovněž došlo ke skladování výbušnin bez příslušného povolení, a personálně i jinak provázanou s žalobkyní.
26. Žalobkyně taktéž pomíjí, že napadené i prvostupňové rozhodnutí nestojí na jedné provedené kontrole, ale na řetězci skutečností a zjištění, které svědčí pro to, že žalobkyně může představovat nebezpečí pro bezpečnostní zájmy ČR. Soud k tomu dále připomíná, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66). Pokud tedy žalovaný a předseda vlády shromáždili dostatek zjištění, které ve svém řetězci a celku svědčily pro skutečnost, že žalobkyně může s vyšší pravděpodobností představovat ohrožení bezpečnostních zájmů ČR, to, že nereagovali na jednu dílčí námitku, nemůže zakládat nezákonnost celého rozhodnutí. Soud tedy uzavírá, že je to naopak žalobkyně, která předloženými tvrzeními a důkazy nevyvrátila relevantní zjištění a závěry žalovaného a předsedy vlády. Tyto ostatní námitky tak soud neshledal opodstatněnými.
27. Závěrem soud uvádí, že se nezabýval přezkumem „závazného stanoviska“ – vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 21. 7. 2016. Toto vyjádření totiž není závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, jak žalobkyně předpokládá, ale pouze vyjádřením dotčeného orgánu dle § 154 správního řádu, kdy Ministerstvo vnitra je dotčeným orgánem ve smyslu § 136 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy správním orgánem příslušným k vyjádření, které je podkladem rozhodnutí jiného správního orgánu. Soud pouze připomíná, že závazné stanovisko není rozhodnutím správního orgánu dle § 65 s. ř. s. a soud jej nemůže samostatně přezkoumávat ani zrušit, může pouze v odůvodnění rozsudku vyslovit jeho nezákonnost ve vztahu k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, kdy žalovaný správní orgán je následně povinen vyzvat dotčený orgán k přezkoumání tohoto závazného stanoviska.
28. Soud pro úplnost uvádí, že neprovedl žalobkyní navržené důkazy, neboť by to bylo nadbytečné. Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 10. 4. 2017 a usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 13. 4. 2017 byla vydána po dni vydání napadeného rozhodnutí, přičemž soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Dále soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl správními orgány náležitě zjištěn, přičemž navržené důkazy nejsou způsobilé zjištěný skutkový stav jakkoliv zpochybnit. Soudní spisy sp. zn. 3 A 24/2017 a 11 A 28/2017 pak vzhledem k odlišné skutkové situaci nemohou mít na projednávaný případ žádný vliv.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Na základě výše uvedených důvodů shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 14. prosince 2021

Mgr. Milan Tauber v.r.

předseda senátu